

ПЕТА ГЛАВА.

Сърдце-то Райнино осѣщаше че ъ чяка зло-то; душа-та и' бѣ ослаб-
нѣла, тѣло то и' изнемощѣло. Отъ
очи-тѣ и' роняхъ ся слъзи като
дъждь, и гасяхъ хубавѣ-тѣ и' мла-
дость. Никой не ъ придум'ваше.
Дръта-та Тулла пѣдѣше отъ неѣ другаркы-
тѣ и' — Недѣ и Великѣ, и сама ѣ приговари-
ше и ѣ мил'ваше со студенѣ думы и бездуш-
ны слова.

Тутакъ-си влѣзе при неѣ нечяканъ гость,
комисъ.

— За що ты плаче? Ты каза ли и'? попы-
та той арменскы Тулла.

— Нѣ, и прѣзь ум-атъ ми не минѣ да и'
кажѣ, отговори Тулла.